

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/204/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312205336
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1312205336.4

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa: G. D., nar. XX.XX.XXXX, T. XX, R., proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, o návrhu navrhovateľa na obnovu konania, na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava III zo dňa 14. januára 2015, č.k. 7C 42/2012-63, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 43C 203/2007, a odporcovi nepriznal náhradu trov konania.

V odôvodnení svojho uznesenia skonštatoval, že v pôvodnom konaní sp. zn. 43C 203/2007 sa navrhovateľ proti odporcovi domáhal náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava III, spočívajúcom v prietahoch v konaní sp. zn. 10C 23/2001, v ktorom bola odporkyňa T. D. rozsudkom č.k. 10C 23/2001-96 zo dňa 07.10.2008, právoplatným dňa 31.10.2008, zaviazaná zaplatiť navrhovateľovi sumu 18.334,50,- Sk (608,59 eur) s príslušenstvom. Okresný súd Bratislava III rozsudkom č.k. 43C 203/2007-142 zo dňa 04.04.2011 návrh navrhovateľa na náhradu škody zamietol a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 05.03.2012 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 15Co 214/2011-175 zo dňa 28.02.2012. Súd prvého stupňa uviedol, že navrhovateľ sa domáhal povolenia obnovy vyššie uvedeného konania, vedeného na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 43C 203/2007, právoplatne skončeného dňa 05.03.2012, keď ako dôvod obnovy uviedol, že v pôvodnom konaní nebola vypočutá svedkyňa T. D., a neboli vykonané žiadne dôkazy ohľadne následkov spôsobenej škody, pričom tieto dôvody považoval za dôvod na obnovu konania v zmysle § 228 ods. 1 písm. a), b) O.s.p.. Navrhovateľ tvrdil, že v konaní sp. zn. 43C 203/2007 nemohol bez svojej viny zabezpečiť dôkazy na preukázanie existencie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní sp. zn. 10C 23/2001 a zmarením uspokojenia jeho pohľadávky voči dlžníčke (povinnej) T. D., a to pre jej dlhodobu neznámy pobyt, ktorý mu je známy až po právoplatnom skončení pôvodného konania pod sp. zn. 43C 203/2007, od exekútora, keď ako dôkaz predložil exekučný príkaz Ex 120/2012-27, 36Er 535/2012, príkaz na vykonanie exekúcie zriadením exekučného záložného práva na nehnuteľnosť T. D. zo dňa 20.11.2013 a to na peňažné plnenie rozsudku 10C 23/2001 zo dňa 07.10.2008. Navrhovateľ tvrdil, že keby súd v pôvodnom konaní sp. zn. 10C 23/2001 nekonal zbytočné prietahy, T. D. by pohľadávku navrhovateľa na základe rozsudku sp. zn. 10C 23/2001 uhradila. Poukázal na to, že navrhovateľ počas tohto konania o obnovu konania žiadal predviesť a vypočuť T. D., zabezpečiť výpis zo Sociálnej poisťovne ohľadom skutočnosti, či T. D. v období od 01.01.2001 až doposiaľ pracovala a odvádzala do dôchodkového systému poisťné, vyžiadať z Okresného úradu Lučenec rozhodnutie o poberaní sociálnych dávok v nezamestnanosti,

kúpno-predajnú zmluvu zo dňa 19.11.2009 z katastra nehnuteľností z listu vlastníctva č. XX na pozemok a rodinný dom za účelom preukázania majetnosti T. D. počas prieťahov v súdnom konaní sp.zn. 10C 23/2001, zistiť, akým spôsobom bol doručený rozsudok Okresného súdu Bratislava III č.k. 10C 23/2001-96 odporkyni T. D. do vlastných rúk, keď súdu nebola známa jej adresa, od súdneho exekútora JUDr. M.K. Á. vyžiadať vyjadrenie k vymoženiu pohľadávky v konaní pod EX 120/2012, zobrať do úvahy novelizované ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., platné od 01.01.2013, teda po právoplatnosti pôvodného konania sp. zn. 43C 203/2007, a vypočítať vedúceho prevádzky D. A. ku skutočnosti, či v období prieťahov v konaní sp. zn. 10C 23/2001 u neho pracovala T. D.. Odporca s návrhom na obnovu konania nesúhlasil, nakoľko na povolenie obnovy konania neboli splnené podmienky, keďže navrhovateľ vydáva za dôvod pre povolenie obnovy konania svoje neunesenie dôkazného bremena v konaní sp. zn. 43C 203/2007.

Zo spisu sp. zn. 43C 203/2007 súd prvého stupňa zistil, že navrhovateľ žiadal na preukázanie svojich tvrdení vykonať listinné dôkazy, a to spis sp. zn. 10C 23/2001, a všetky listinné dôkazy, ktoré tvoria súčasť spisu sp. zn. 43C 203/2007 predložené navrhovateľom, resp. jeho ustanoveným zástupcom. Skonštatoval, že v konaní, ktorého obnovu navrhovateľ navrhuje, boli riadne vykonané všetky navrhované dôkazy, súd dostatočne zistil skutkový stav veci, vec posúdil správne po právnej stránke a svoje rozhodnutie i patričným spôsobom odôvodnil, čo uviedol aj Krajský súd v Bratislave v rozsudku č.k. 15Co 214/2011-175 zo dňa 28.02.2012, ktorým zamietajúci rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Poukázal na to, že v predmetnom rozhodnutí odvolací súd uviedol, že námietka navrhovateľa o neúplnosti a nesprávnosti zistenia skutkového stavu, pretože súd nevykonal dôkazy ohľadne majetnosti, resp. nemajetnosti dlžníčky T. D., neobstojí, nakoľko účastníci konania boli súdom prvého stupňa opakovane a riadne poučení podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p., avšak žiadne návrhy na doplnenie dokazovania pred vyhlásením rozsudku nemali.

Svoje rozhodnutie odôvodnil po právnej stránke ust. § 228 ods. 1, ods. 3 O.s.p., § 230 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., a § 234 ods. 1 a 2 O.s.p.. a podrobne a vyčerpávajúco vysvetlil inštitút obnovy konania, jej podmienky a prípustnosť. Uviedol, že obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu prvého stupňa alebo odvolacieho súdu, pričom z právnej úpravy vyplýva, že pred samotným konaním o obnove konania je súd povinný skúmať prípustnosť obnovy v rovine splnenia všetkých zákonom vymedzených podmienok konania o obnove. Prípustnosť obnovy konania je vo viacerých smeroch obmedzená a je možné uplatniť ju len z dôvodov v zákone taxatívne uvedených. Poukázal na to, že prvým dôvodom obnovy konania sú nové skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, pričom spoločným predpokladom ich uplatnenia je, že ich navrhovateľ nemohol použiť bez svojej viny v pôvodnom konaní, a že môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Zdôraznil, že pokiaľ takáto skutočnosť nie je významná pre posúdenie veci, nie je daný dôvod obnovy. So zreteľom na ust. § 154 ods. 1 O.s.p. musí ísť o skutočnosti, ktoré nastali do doby vyhlásenia rozsudku, pretože len k týmto okolnostiam súd mohol prihliadať. Novo uvádzaná skutočnosť musí byť vždy spojená s novým dôkazom, ktorý navrhovateľ navrhne. Pri posúdení toho, či ide o novú skutočnosť, alebo o dôkaz je rozhodujúce, že ich účastník nemohol včas uplatniť v pôvodnom konaní, alebo aj v odvolaní, teda do uplynutia lehoty na odvolanie, prípadne ešte aj v priebehu odvolacieho konania do vyhlásenia rozsudku odvolacím súdom. Druhým dôvodom obnovy sú dôkazy, ktoré nemohli byť vykonané v pôvodnom konaní, keď ide o objektívnu nemožnosť, pričom taktiež musí byť daná možnosť priaznivejšieho rozhodnutia vo veci v prospech navrhovateľa obnovy konania. Uviedol, že nový dôkaz je spôsobilým byť dôvodom obnovy vtedy, ak je ním možné preukázať právne spôsobilú skutočnosť, ktorá môže privodiť pre navrhovateľa obnovy priaznivejšie rozhodnutie vo veci, a ktorý bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, pričom pri novom dôkaze nie je rozhodujúce, že sa týka skutočnosti, ktorá je súdu už známa.

Mal za preukázané, že navrhovateľ mal v pôvodnom konaní vedenom pod sp. zn. 43C 203/2007 vedomosť o existencii svedkyne T. D., nakoľko bol navrhovateľom aj v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 10C 23/2001 proti odporkyni T. D.Y., od ktorej sa domáhal zaplata 608,59 eur s úrokom z omeškania, a súd jeho návrhu rozsudkom č.k. 10C 23/2001-96 zo dňa 07.10.2007, právoplatným dňa 31.10.2008, vyhovel. Mal tiež za preukázané, že navrhovateľ napriek tejto skutočnosti v priebehu celého konania vedeného pod sp. zn. 43C 203/2007 až do právoplatného skončenia veci vôbec nenavrhol vykonať dôkaz výsluchom T. D., pričom uvedenú skutočnosť potvrdil nepriamo vo svojom rozhodnutí aj Krajský súd v Bratislave, keď v odôvodnení svojho rozsudku č.k. 15Co 214/2011-175 zo dňa 28.02.2012 uviedol, že námietka navrhovateľa o neúplnosti a nesprávnosti zistenia

skutkového stavu, pretože súd nevykonával dôkazy ohľadne majetnosti resp. nemajetnosti dlžníčky T. D., neobstojí, nakoľko účastníci konania boli súdom prvého stupňa opakovane a riadne poučení podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p., avšak žiadne návrhy na doplnenie dokazovania pred vyhlásením rozsudku nemali. Dospel k záveru, že navrhovateľovi nič nebránilo v pôvodnom konaní označiť a navrhnúť vykonanie dôkazu výsluchom svedkyne T. D., pričom neobstojí jeho tvrdenie, že takýto dôkaz navrhnúť nemohol, alebo že takýto dôkaz nebolo možné vykonať. Mal za to, že fakt, že navrhovateľ nevedel, kde sa T. D. v danom čase zdrúža, nakoľko nebyvala na adrese R. XX, nie je takou prekážkou, ktorú by bolo možné považovať za absolútne neodstrániteľnú prekážku, pre ktorú by nebolo možné za súčinnosti súdu vykonať tento dôkaz. Vyhodnotil, že nakoľko navrhovateľ mal o existencii dôkazu, teda o možnosti výsluchu svedkyne T. D., vedomosť v rámci prvostupňového aj odvolacieho konania, pričom vykonanie tohto dôkazu nenavrhol, nemožno vyvodiť záver, že tento dôkaz nemohol v pôvodnom konaní bez svojej viny použiť.

Poukázal tiež na to, že ako prvostupňový súd v rozsudku č.k. 43C 203/2007-142 zo dňa 04.04.2001, tak aj odvolací súd v rozsudku č.k. 15Co 214/2011-175 zo dňa 28.02.2012 skonštatovali, že navrhovateľ nepreukázal splnenie základných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a to vznik škody na jeho strane a príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom súdu, z čoho vyvodil, že aj v prípade, ak by bola svedkyňa T. D. v pôvodnom konaní vypočutá, nič by to nezmenilo na výsledku konania, ktorým bolo zamietnutie návrhu navrhovateľa. Zdôraznil tiež, že predpokladom obnovy konania podľa ust. § 228 ods. 1 písm. a) O.s.p. je, aby dôkazy, ktoré tu v dobe pôvodného rozhodovania už existovali, nemohol účastník bez svojej viny použiť. Vyhodnotil, že pokiaľ navrhovateľ zo svojej viny nenavrhol v pôvodnom konaní dôkaz na preukázanie svojich tvrdení, t.j. nenavrhol vykonať výsluch T. D. ako svedkyne, je zrejmé, že takýto ním neskôr označený dôkaz nie je spôsobilým dôvodom obnovy konania, a preto dospel k záveru, že podmienka pre povolenie obnovy konania splnená nebola. Považoval tiež za nesporné, že ďalšie vyššie uvedené dôkazy, ktoré navrhovateľ žiadal vykonať, nie sú označené v súlade s ust. § 230 ods. 1 O.s.p., a boli ním navrhnuté až po právoplatnom skončení veci sp. zn. 43C 230/2007, a nejedná sa teda o dôkazy existujúce už v čase vydania rozhodnutia v pôvodnom súdnom konaní, ktoré navrhovateľ bez vlastnej viny nemohol označiť, alebo navrhnúť ich vykonanie súdu. Vyjadril názor, že z obsahu návrhu navrhovateľa vyplýva, že sa domáha povolenia obnovy konania za účelom vykonania opätovného dokazovania vo veci sp. zn. 43C 230/2007, pretože namieta nesprávne vyhodnotenie zisteného skutkového stavu, nesúhlasí s vykonaným dokazovaním a s právnym posúdením veci súdmi v pôvodnom konaní, a teda sa fakticky domáha nového preskúmania správnosti rozhodnutia súdov v pôvodnom konaní, čo odporuje zásade nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia súdu v pôvodnom konaní. Preto jeho návrh na povolenie obnovy konania zamietol. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p., a úspešnému odporcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko si ju návrhom neuplatnil.

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ včas odvolanie, a žiadal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zmeniť a obnovu konania vo veci sp. zn. 43C 203/2007 povoliť, alebo ho zrušiť a vec vrátiť na nové prejednanie a rozhodnutie. Namietal, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ktoré tak ako boli zistené nemôžu byť podkladom na vydanie rozhodnutia, pretože rozhodnutie je nepreskúmateľné, nepresvedčivé a arbitrárne. Podľa jeho názoru mal súd prvého stupňa iba skúmať, či je obnova prípustná na základe nových skutočností. V tejto súvislosti vzniesol námietku, že mu bola nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava III, spočívajúcom v jeho nečinnosti v konaní sp. zn. 10C 23/2001 spôsobená aj nemajetková ujma, ktorou sa súd prvého stupňa v konaní sp. zn. 43C 203/2007 vôbec nezaoberal, pričom v tomto konaní o povolení obnovy uviedol ďalší nový dôkaz, ktorý bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, a to ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., platné od 01.01.2013. Súdu prvého stupňa vytkol, že zjednodušene povedané nezistoval, či môže zmena právnej úpravy, ktorú považoval za nový dôkaz, pre neho privodiť iné rozhodnutie. Ďalej sa vo svojom odvolaní podrobne zaoberal nesprávnym úradným postupom, škodou a príčinnou súvislosťou medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom jeho škody s dôrazom na nesprávny úradný postup Okresného súdu Bratislava III spočívajúci v prieťahoch v konaní sp. zn. 10C 23/2001. Argumentoval, že súd v pôvodnom konaní sp. zn. 43C 203/2007 založil otázku splnenia predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom na právnom posúdení, ktoré nepovažuje za správne, problematiku škody chápal príliš zužujúco, nezaoberal sa podľa neho zásadnými otázkami, nevyriešil vecne správne otázku škody, a za uspokojivo vyriešenú nemožno označiť ani otázku príčinného vzťahu medzi škodou

a súdom konštatovaným nesprávnym úradným postupom. Namietal tiež, že súd prvého stupňa odmietol jeho dôkazy prejednať, čím mu odňal možnosť konať pred súdom. Mal za to, že tvrdenie súdu prvého stupňa o tom, že zistenie pobytu T. D. nebola neodstrániteľná prekážka, je zavádzajúce. Zároveň tvrdil, že v konaní sp. zn. 43C 203/2007 navrhoval dôkazy, ale súd nespísal do zápisnice jeho presný prednes. Napadnuté uznesenie považoval za formálne, keďže z neho nevyplýva, na základe čoho dospel súd prvého stupňa k záveru o neprípustnosti obnovy konania, hoci do konania boli predložené nové dôkazy, a to predvolanie T. D. pre jej známy pobyt a novelizované ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z.. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa považoval tiež za nepreskúmateľné, a nespĺňajúce náležitosti ust. § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p..

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Odvolačný súd preskúmal vec podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. v rozsahu odvolania navrhovateľa, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné. Napadnuté uznesenie potvrdil, nakoľko je vo výroku vecne správne, a keďže sa stotožnil i s jeho odôvodnením, poukazuje naň.

Podľa ust. § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa ust. § 228 ods. 1 O.s.p. právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak a) sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, b) možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, c) bolo rozhodnuté v jeho neprospech v dôsledku trestného činu sudcu, d) Európsky súd pre ľudské práva rozhodol alebo dospel vo svojom rozsudku k záveru, že rozhodnutím súdu alebo konaním, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody účastníka konania a závažné dôsledky tohto porušenia neboli odstránené priznaným primeraným finančným zadosťučinením, e) je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev, alebo f) možnosť jeho preskúmania vyplýva z osobitného predpisu v súvislosti s uznaním alebo výkonom rozhodnutia slovenského súdu v inom členskom štáte Európskej únie.

S poukazom na citované ustanovenia, a prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvého stupňa z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady, majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi, týkajúcimi sa odvolaním napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa, ktorým návrh navrhovateľa na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 43C 203/2007 zamietol, posúdiac vec podľa ust. § 228 ods. 1, ods. 3 O.s.p., § 230 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., a § 234 ods. 1 a 2 O.s.p.. Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie aj náležitým a zrozumiteľným spôsobom odôvodnil tak, ako to má na mysli ust. § 157 ods. 2 O.s.p., keď sa zaoberal argumentáciou účastníkov konania, vysporiadal sa so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre právne posúdenie veci a rozhodnutie podstatné, dôkladne tiež vysvetlil svoje úvahy, na ktorých založil právne posúdenie veci, pričom všetky svoje závery ako i právny názor vyčerpávajúcym spôsobom odôvodnil, preto tvrdenie navrhovateľa o arbitrárnosti alebo nepreskúmateľnosti napadnutého uznesenia nemôže obstať. V tejto súvislosti považuje odvolací súd za potrebné zdôrazniť, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho názormi, a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami. Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní nesúhlasil so zamietnutím jeho návrhu na obnovu konania s poukazom na to, že predložil nové dôkazy, a to predvolanie T. D. pre jej známy pobyt, a od 01.01.2013 novelizované ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., odvolací súd uvádza, že navrhovateľ v odvolaní len zopakoval svoje tvrdenia, už uvedené v návrhu a v konaní pred súdom prvého stupňa, pričom neuviedol žiadnu argumentáciu, ktorá by mohla spochybniť správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa a jeho odôvodnenie.

Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvého stupňa, a na námietky navrhovateľa v odvolaní považuje odvolací súd za potrebné vysvetliť, že obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno za podmienok ustanovených v zákone dosiahnuť nápravu vo veci, v ktorej nebol skutkový stav v pôvodnom konaní zistený úplne alebo správne. Predpokladom procesnej prípustnosti návrhu na obnovu konania je existencia skutočností, rozhodnutí alebo dôkazov, ktoré ten, kto navrhuje obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní (§ 221 ods. 1 písm. a) O.s.p.), alebo možnosť vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní (§ 221 ods. 1 písm. b) O.s.p.). V oboch prípadoch je procesná prípustnosť tohto mimoriadneho opravného prostriedku podmienená tým, že ten, kto navrhuje obnovu konania, nemal žiadny podiel na tom, že sa v pôvodnom konaní nemohli použiť skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, prípadne že sa nemohli vykonať dôkazy. Táto podmienka nie je splnená, ak určitá skutočnosť, rozhodnutie alebo dôkaz existovali už v pôvodnom konaní a ten, kto navrhuje obnovu konania, o ich existencii vedel a mal aj dostatok podkladov potrebných na ich označenie a na splnenie svojej dôkaznej povinnosti v zmysle § 120 ods. 1 O.s.p., avšak v pôvodnom konaní nimi nenavrhol vykonať dokazovanie, čo je aj prípad posudzovanej veci. Ako správne vyhodnotil súd prvého stupňa, navrhovateľ mal jednoznačne v pôvodnom konaní sp. zn. 43C 203/2007 (v rámci prvostupňového aj odvolacieho konania) vedomosť o existencii jeho dlžníčky T. D., a o možnosti vykonať dôkaz jej výsluchom, avšak vykonanie tohto dôkazu vôbec nenavrhol, pričom pre návrh na vykonanie dokazovania jej výsluchom nie je podstatné, či sa zdržiavala na adrese svojho trvalého pobytu alebo nie. Je potom nepochybné, že dôkaz jej výsluchom, ktorý navrhovateľ považuje za dôvod pre pripustenie obnovy konania, nie je dôkazom, ktorý by nemohol v pôvodnom konaní bez svojej viny použiť. O možnosť vykonania dôkazov, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní (§ 228 ods. 1 písm. b) O.s.p.), ide zase vtedy, keď účastník v pôvodnom konaní síce označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, avšak ním navrhnuté dôkazy nemohol súd vykonať z dôvodu prekážok objektívneho charakteru. Nemožnosťou použiť skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy bez svojej viny v pôvodnom konaní sa rozumie jednak nemožnosť vykonať dokazovanie súdom v občianskom súdnom konaní alebo nemožnosť označiť či predložiť tieto skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy účastníkom konania voči súdu. Ustanovenie § 228 ods. 1 písm. b) O.s.p. sa vzťahuje na prípady, v ktorých účastník konania tieto dôkazy voči súdu v pôvodnom konaní použil (dôkazy označil a navrhol ich vykonanie), nemohli byť ale súdom, ktorý vykonáva dokazovanie, vykonané preto, lebo tomu bránila nejaká objektívna prekážka. Tento dôvod obnovy konania sa však na posudzovanú vec nevzťahuje, nakoľko navrhovateľ v pôvodnom konaní výsluch T. D. vôbec nenavrhol, hoci mal o možnosti vykonať takýto dôkaz vedomosť, a nie je to teda dôkaz, ktorý by nebol mohol v pôvodnom konaní označiť. K tvrdeniu navrhovateľa v odvolaní, že ďalším dôvodom pre pripustenie obnovy konania je zmena právnej úpravy, a to od 01.01.2013 novelizované ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., ktoré nebolo v pôvodnom konaní použité, a ktoré považoval za nový dôkaz, spôsobilý privediť pre neho iné rozhodnutie, odvolací súd uvádza, že zákonné ustanovenia nie sú dôkazom vykonávaným v konaní pred súdom, aplikujú sa pri právnom posúdení veci. Ak navrhovateľ považoval zmenu právnej úpravy za dôkaz, ktorý nemohol v pôvodnom právoplatne skončenom konaní uplatniť, ide o nepochopenie inštitútu obnovy konania.

Z obsahu jeho odvolania odvolací súd tiež zistil, že navrhovateľ zjednodušene povedané nesúhlasí s rozhodnutím v pôvodnom konaní sp. zn. 43C 203/2007, a namieta nesprávne a nedostatočne zistený skutkový stav a aj nesprávne hodnotenie dôkazov a právne posúdenie veci. Svojím návrhom na obnovu konania sa v podstate domáha opätovného prejednania svojho pôvodného návrhu a revízie podľa jeho názoru nesprávneho rozhodnutia. Návrhom na obnovu konania sa však nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci alebo nesprávností procesnej povahy, nakoľko na nápravu týchto nesprávností slúžia podľa povahy rozhodnutia a charakteru namietanej nesprávnosti iné opravné prostriedky. Vecná nesprávnosť rozsudku napadnutého návrhom na obnovu konania nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania podľa ust. § 228 ods. 1 O.s.p..

Odvolací súd z týchto dôvodov napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p. a odporcovi, úspešnému v odvolacom konaní, ich náhradu nepriznal, nakoľko si ich náhradu neuplatnil návrhom, a ani mu v tomto konaní žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.